

Cu aceeași monedă

Există un bun obicei, care are toate șansele să devină tradiție, și anume ca teatrele din provincie să facă apel la unii din regizorii de frunte din Capitală.

Firește, faptul acesta își are o logică proprie: regizorii teatrelor din Capitală posedă o vastă experiență, concretizată în numeroase și grăitoare realizări, și prezența lor în mijlocul colectivelor din provincie creează o adevărată emulație și poate asigura un apreciable succes.

Dar nu numai colectivele sînt beneficiarele acestui obicei. Chiar și reputații regizori ai Capitalei. După un scurt popas în provincie — unde au prilejul să lucreze cu un material uman necunoscut, dar proaspăt și însuflețit — se înapoiază la matcă înviorați și contaminați de entuziasm. Ba, citeodată, găsesc la confrății din cuprinsul țării și unele interesante evadări din șablon, unele viziuni regizorale menite a-i pune pe gânduri.

Dacă există, așadar, acest bun obicei, care are toate șansele să devină tradiție, ne întrebăm de ce nu există și o inițiativă care — nepracticîndu-se — nu are nici o șansă de a deveni măcar obicei? Despre ce inițiativă e vorba?

Aceea de a răspunde cu aceeași monedă și de a invita pe unii din excelenții regizori din provincie să pună în scenă spectacole la teatrele din Capitală.

Nu vrem să dezvoltăm nici un fel de argument, întrucît avem certitudinea că utilitatea unei asemenea inițiative vorbește de la sine. Și dacă ar fi totuși necesară o pledoarie în favoarea aplicării neîntîrziate

a acestei măsuri, ce poate pleda mai convingător decît amintirea succeselor obținute de unii regizori din provincie?

Să ne gândim ce-ar putea realiza, de pildă, Crin Teodorescu ori Radu Stanca pe scenele teatrelor din Capitală, cu amplele posibilități interpretative ale ansamblurilor bucureștene.

Problema a fost pusă. Urmează să se mediteze asupra-i și, eventual, să fie și rezolvată. Tovarășii directori, aveți cuvîntul!

Șt. T.

Mania ambulatorie

„Toamna se numără... cererile” îmi spune odată, cuprins de desperare un activist al Direcției teatrelor.

Așa cum odinioară exista mania mutărilor de Sf. Gheorghe, așa acum, de îndată ce soarele verii începe a păli, curg cererile de mutare de la un teatru la altul.

Actorul X cere să fie mutat de la Turda la Birlad, Y de la Sibiu la Bacău, Z de la Galați la Brăila.

Acum un an X cerea să fie mutat pentru apropiere de soție (se căsătorește), anul acesta cere să fie mutat pentru depărtare de soție (divorțează); anul trecut Y cerea să fie mutat la Orașul Stalin pentru că e debil pulmonar, anul acesta cere să fie mutat la Constanța pentru că are reumatism.

Cererea se multiplică în multe exemplare și apoi se trimit copiile... la minister, la sfaturile populare, la teatre. Pe undeva cererea se oprește și actorul... se mută. Bineînțeles odată cu mutarea cere și o clasă de salarizare în plus. Se întîmplă astfel ca